

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับต่างประเทศมาตั้งแต่สมัยโบราณ และภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุด เนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้สื่อความหมายไปเกือบทั่วโลก เป็นแหล่งวิทยาการต่าง ๆ ตลอดจนเป็นเครื่องมือค้นคว้าความรู้ใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในสังคม บุคคลที่รู้ภาษาอังกฤษก็ย่อมจะสามารถเข้าใจความคิด ทัศนคติและวัฒนธรรมของชนชาติอื่น ๆ ได้ (กานดา ณ ถลาง 2510:130)

คนไทยเริ่มสนใจเรียนภาษาอังกฤษกันอย่างจริงจังในสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ในสมัยนั้นมีเจ้านายและข้าราชการชั้นสูงสนใจไปสมัครเรียนภาษาอังกฤษกับคณะมิชชันนารีอเมริกันที่เข้ามาเผยแพร่ศาสนาในประเทศไทยเป็นครั้งแรก (สมเด็จพระยาครุฑราชานุภาพ 2493:18-20) ซึ่งเป็นจุดเริ่มของการศึกษาภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลายในสังคมไทยมาจนถึงปัจจุบัน แต่ถ้าจะนับเฉพาะที่มีการกำหนดไว้ในหลักสูตร ก็ควรจะเริ่มตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พ.ศ. 2450 ซึ่งมีการจัดลำดับชั้นเรียน มีหลักสูตรชั้นมูลและชั้นพิเศษ โดยให้เริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นสูงสุดของชั้นมูลให้แทรกภาษาอังกฤษที่ละน้อย ๆ จนตลอดชั้นประถมศึกษา เพื่อจะได้เรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษา ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2475 เมื่อได้มีการกำหนดชั้นมูลศึกษาหรือชั้นอนุบาลสำหรับเด็กอายุต่ำกว่าเกณฑ์บังคับ ก็มีการสอนภาษาอังกฤษในเวลาพิเศษเช่นเดียวกัน (ญาทิ ไหวทวิ 2521:32-33)

ขณะเดียวกันการจัดการศึกษาของมิชชันนารีในประเทศไทยก็เจริญก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ ตามลำดับ ปัจจุบันจะเห็นได้ว่า ที่ใดมีโบสถ์ที่นั่นมักจะมีโรงเรียนของโบสถ์อยู่ด้วย (บาทหลวงวิทยา คูวิรัตน์ 2530:2) โรงเรียนดังกล่าวนี้จัดการศึกษาภาคบังคับตามหลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด และมีการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับแรกของการศึกษาในโรงเรียนอย่างต่อเนื่องตลอดมา

ถึงแม้ว่าจะมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในประเทศไทยมาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม แต่ผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเท่าที่ผ่านมาก็ไม่บรรลุจุดมุ่งหมายตามที่ได้กำหนด

ไว้ในหลักสูตร หรืออาจกล่าวได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเท่าที่ผ่านมา นั้นได้ผลไม่คุ้มค่ากับการลงทุน (มาลินี จันทวิมล 2521:94-101) ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิด ของ สุโร พงษ์ทองเจริญ (2520:1) ที่ได้กล่าวถึงผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียน ไทยไว้ว่า "ภายหลังที่นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษมา 6 ปี นักเรียนส่วนมากฟังภาษาอังกฤษ เกือบไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อยหรือพูดไม่ได้เลย...นับว่าเป็นการสิ้นเปลืองเวลาไปโดย ได้ผลไม่คุ้มค่า" ปัญหาดังกล่าวก่อให้เกิดการสูญเสียเปล่าทางการศึกษา เพราะนักเรียนไม่สามารถ นำประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ได้ และครูผู้สอนก็ต้องมาเสีย เวลาในการแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของนักเรียนที่ได้เรียนมาในชั้นต้น ๆ ซึ่งจะมีผลต่อการ เรียนในระดับสูงต่อไป และปัญหาดังกล่าวสืบเนื่องมาจากปัจจัยสำคัญ 3 ประการคือ

1. ความพร้อมของแบบเรียน หรือชุดการเรียน รวมทั้งอุปกรณ์ช่วยในการเรียนการสอน
2. ความพร้อมของครูผู้สอน ซึ่งหมายถึง ความตั้งใจในการสอน ความรู้ในเรื่อง เทคนิคการสอน และความถูกต้องในการสอน
3. ความพร้อมของผู้เรียน ซึ่งหมายถึง ความตั้งใจ ความสนใจ ของผู้เรียนและการ เห็นประโยชน์อย่างแท้จริงของการเรียน

(กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2524:3)

เมื่อ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาได้ประสบความล้มเหลว ไม่ได้ผลตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ มีปัญหาและอุปสรรคหลายด้านในปี พ.ศ.2518 กระทรวงศึกษา- ธิการ จึงมีดำริที่จะยกเลิกการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ดังนั้นเมื่อกระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 จึงไม่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอยู่ ในหลักสูตรฉบับนี้ แต่เนื่องจากวิชาภาษานี้เป็นวิชาที่บังคับในระดับประถมศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 ขึ้นไปเป็นเวลานานแล้ว เมื่อหลักสูตรฉบับนี้ไม่ได้กำหนดให้มีการสอนภาษาอังกฤษ จึงก่อให้เกิด ปฏิกริยาต่อต้านจากบรรดาสื่อมวลชน โดยเฉพาะผู้ปกครองพากันเรียกร้องอย่างมากให้สอนภาษา- อังกฤษในระดับประถมศึกษาต่อไป (สุโร พงษ์ทองเจริญ 2526:47) จากการวิจัยของ ทิพทิศ อ่องแสงคุณ (2521:บทคัดย่อ) พบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่เห็นความสำคัญและความจำเป็นของการ จัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา แต่ขอให้รัฐบาลและโรงเรียนดำเนินการ เรียนการสอนอย่างมีคุณภาพและมีมาตรฐานทั้งในด้านหลักสูตร วิธีการสอนและผู้สอน ต่อมา ในปี พ.ศ.2522 กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้ตั้งคณะกรรมการร่างหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษขึ้น

ประถมศึกษาปีที่ 5-6 ขึ้น และมีคำสั่งให้เพิ่มวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ให้เป็นวิชาเลือกในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ โดยให้เลือกได้ไม่เกินสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง และให้เริ่มดำเนินการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 เป็นต้นไป (กระทรวงศึกษาธิการ 2523)

เพื่อเป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นตั้งแต่ที่ผ่านมา กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดเกณฑ์ที่เป็นแนวทางในการพิจารณาเลือกเปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษไว้ดังนี้คือ

1. โรงเรียนจะต้องมีครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่เคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก หรือวิชาโทในระดับปริญญา หรืออนุปริญญา หรือมีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 1 ปี และผ่านการอบรมการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรประถมศึกษา หรือสนใจในการสอนภาษาอังกฤษ และผ่านการอบรมการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร

2. โรงเรียนจะต้องมีความสามารถในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ตามที่ได้ระบุไว้ในคู่มือครู เช่น บัตรคำ บัตรภาพ แถบประโยค และแถบบันทึกเสียง

3. โรงเรียนจะต้องมีเวลาเรียนสำหรับภาษาอังกฤษ 200 ชั่วโมง โดยจัดตารางเรียนวันละไม่เกิน 1 ชั่วโมง (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2525:5-8)

สำหรับโรงเรียนเอกชนที่มีความต้องการจะสอนภาษาอังกฤษและมีความพร้อมจะได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ ให้เปิดสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-4 ได้ไม่เกินสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2525:8) ดังนั้นโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่จึงได้รับอนุญาตให้เปิดสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 เนื่องจากโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่มี่ความพร้อมทั้งด้านหนังสือแบบเรียนและด้านตัวครู ที่จะสอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 รวมทั้งมีความต้องการของสังคม คือผู้ปกครอง และมีความเชื่อตามแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์ เช่น จอห์น บี แครอล (John B. Carroll 1953: 145) ที่ว่า การสอนภาษาแก่เด็กนั้นควรเริ่มต้นตั้งแต่เด็กที่มีอายุน้อย เพราะว่าอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงและกล้ามเนื้อที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงยังไม่เจริญเติบโตเต็มที่ สามารถที่จะฝึกหัดการพูด อ่าน หรือออกเสียงในภาษาได้ง่ายกว่าที่จะไปฝึกหัดเมื่ออวัยวะและกล้ามเนื้อเหล่านี้เจริญเติบโตเต็มที่แล้ว และ ศาสตราจารย์ เฟย์ แอล บัมพาส (Faye L. Bumpass 1963:4) ได้กล่าวยืนยันว่า เด็กในวัย 2-12 ปี เป็นวัยที่เรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดีที่สุด เนื่องจากเด็กวัย

นี้มีความสามารถในการฟังเสียง เลียนเสียงและจดจำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและรวดเร็วเป็นพิเศษ นอกจากนี้ยังไม่มีความสามารถในการที่จะแสดงออก อีกทั้งยังไม่รู้ภาษาของตนเองมากนัก จนเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาอื่น ๆ เหมือนอย่างที่เราพบในผู้ที่อายุน้อยกว่า นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญอีกจำนวนมากได้สนับสนุนความคิดเห็นข้างต้น โดยเฉพาะในด้านการออกเสียงว่า เด็กสามารถเรียนรู้ได้ดีเนื่องจากเด็กชอบพูดอะไรซ้ำ ๆ ไม่รู้สึกอายที่จะพูดเลียนแบบ เพราะเป็นวัยที่ไม่ค่อยคิดถึงตนเองมากนัก มีประสาหรับฟังที่ไวและอวัยวะในการออกเสียงมีความคล่องตัวมาก

จากเหตุผลข้างต้นจะเห็นได้ว่า นักภาษาศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญทางระบบประสาทหลายท่านได้สนับสนุนให้เด็กเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศตั้งแต่อายุ 2-12 ปี เพื่อสร้างความเคยชินแก่อวัยวะในการออกเสียง โดยอ้างถึงธรรมชาติในด้านต่าง ๆ ของเด็ก ซึ่งจะอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษาต่างประเทศ แต่สิ่งหนึ่งที่ทุกคนในวงการศึกษายอมรับก็คือ การสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กเริ่มเรียน โดยเฉพาะในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นชั้นวางรากฐานของการศึกษานั้น เป็นงานที่ยากเนื่องจากนักเรียนต้องเรียนรู้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ไปพร้อมกับกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ บางครั้งนักเรียนอาจเกิดความสับสนได้ ดังนั้นครูที่สอนจะต้องมีความรู้ความสามารถสูง ทั้งทางด้านวิชาการและวิชาชีพ ที่สำคัญก็คือ ครูต้องมีความรู้ทางภาษาที่พอเพื่อถ่ายทอดให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้องและเหมาะสม (อภิวา โขกิจติ 2503:2) มิฉะนั้นจะทำให้เกิดผลเสียแก่นักเรียนอย่างมาก คือนักเรียนจะจดจำสิ่งผิด ๆ ไป โดยเฉพาะการออกเสียงซึ่งเป็นการเรียนรู้ขั้นแรกของเด็กที่ได้แสดงออก และถ้าเด็กเกิดความคับข้องใจในการเรียน สับสน ไม่รู้หรือไม่กระจ่างชัด เพราะได้รับการถ่ายทอดที่ไม่ถูกต้องจะมีผลให้เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษได้ตั้งแต่วัยเล็ก ๆ ซึ่งยากแก่การแก้ไขเมื่อเรียนในระดับสูงต่อไป

โรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ซึ่งบริหารงานโดยคณะนักบวชในศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีนโยบายการสอนเน้นให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษดีพอเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ ซึ่งนิยมใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล (ฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ 2530:17) ประกอบกับการเห็นถึงความสำคัญของการสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กในช่วงอายุ 2-12 ปี ซึ่งนักวิชาการหลายท่านได้ลงความเห็นว่าเป็นช่วงที่ดีที่สุดในการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ทั้งนี้จึงได้จัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กตั้งแต่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งนับว่าเป็นก้าวแรกของการศึกษาในโรงเรียนของเด็กทุกคน ทางฝ่ายการศึกษาในโรงเรียน

ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ได้ตระหนักถึงการปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและการถ่ายทอดความรู้ที่ถูกต้องเหมาะสม ให้กับเด็กนักเรียนในวัยนี้ โดยคำนึงถึงแนวความคิดดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จึงได้มอบหมายให้แผนกวิชาการและการจัดอบรมของฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เป็นผู้รับผิดชอบพัฒนาการเรียนการสอนของโรงเรียนที่อยู่ในความปกครองของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ซึ่งจัดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา 35 โรงเรียน และจัดการเรียนการสอนในระดับอาชีวศึกษา 2 โรงเรียน

ในการสอนภาษาอังกฤษนั้น โรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ได้จัดทำโครงการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือเอกสารการประชุมใหญ่ผู้บริหารโรงเรียนสมัยสามัญ ครั้งที่ 1 ปี 2530 ซึ่งฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ได้จัดทำขึ้นดังต่อไปนี้

งานพัฒนาการสอนระดับประถมศึกษา วิชาภาษาอังกฤษ

หนังสือเรียนและวัสดุประกอบการเรียนการสอน ที่ใช้ในโครงการได้แก่

1. Welcome to English
2. Work book Welcome to English
3. แผนการสอน
4. สมุดคำศัพท์
5. แถบบันทึกเสียง
6. คู่มือครู

แนวทางในการดำเนินงาน

1. ทางฝ่ายวิชาการได้เลือกหนังสือแบบเรียนเล่มเดียวเป็นหลัก โดยพิจารณาว่าเป็นหนังสือภาษาอังกฤษที่มีหลักวิชาการที่ดี แนวทางการสอนน่าสนใจ และเมื่อวิเคราะห์โดยคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแล้วก็ได้รับการยอมรับ ดังนั้นหนังสือแบบเรียน welcome to English ซึ่งเป็นจตุรรมและเป็นเครื่องมือแห่งการปรับปรุงและพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษร่วมกันของโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

2. ทางฝ่ายวิชาการได้พบว่าหนังสือแบบเรียน welcome to English เป็นหนังสือแบบเรียนที่มีคุณภาพ หากใช้ได้ถูกต้องและเอาจริงเอาจัง แต่มีข้อบกพร่องของเนื้อเรื่องในหนังสือแบบเรียนเล่ม 3-5 ซึ่งมี ลักษณะใกล้เคียง เป็นแบบอเมริกันอย่างแท้จริง คำศัพท์และไวยากรณ์ที่ยากเกินระดับการเรียนรู้ของเด็ก

3. ทางฝ่ายวิชาการได้ปรับปรุงและพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาโดยการประชุมสัมมนา เพื่อการสอนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการประชุมและประเมินติดตามผลเรื่อยมา

4. ทางฝ่ายวิชาการยึดหลักที่ว่ามิชอบทำต้องแก่ที่สาเหตุ หรือตัวปัญหา จึงดำเนินการแบบเป็นระยะ ๆ เพื่อขจัดปัญหา และศึกษาแนวทางในการพัฒนาและหามาตรฐานการสอน

5. ขั้นตอนการดำเนินงาน
 - 5.1 แปลคู่มือ Welcome to English เป็นภาษาไทยเพื่อสะดวกแก่ครูผู้ใช้
 - 5.2 รวบรวมศัพท์เพื่อประกอบการเรียน (ท่องศัพท์)
 - 5.3 จัดการด้านแถบบันทึกเสียงให้มีปริมาณเพียงพอ และอำนวยความสะดวกในการหาซื้อ กระตุ้นให้ครูผู้สอนใช้แถบบันทึกเสียงมากขึ้น
 - 5.4 จัดทำแผนการสอนสำหรับวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา โดยคณะครูผู้สอนทุกคนร่วมกัน
 - 5.5 จัดทำแบบฝึกหัดเสริมด้านไวยากรณ์และความเข้าใจโดยพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้น
 - 5.6 ปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงหนังสือแบบเรียนและแบบฝึกหัดให้สมบูรณ์ขึ้นจนอาจมีหนังสือ ซึ่งฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ผลิตขึ้นใช้เองได้ในที่สุด
 - 5.7 จัดการอบรม เสริมสมรรถภาพครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่การอบรมการสอนภาษาอังกฤษระยะสั้น ๆ และการอบรมการสอนภาษาอังกฤษหลักสูตร 1 เดือน สำหรับครูผู้สอนโดยตรง
 - 5.8 พิจารณาและติดตามผลการจัดการอบรม โดยคณะกรรมการภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา (ฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ 2530:60-61)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ มีความตื่นตัวในการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเป็นอย่างมาก ถึงกระนั้นก็ตามในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นั้นเป็นขั้นเริ่มเรียน และจะเป็นพื้นฐานของการเรียนในระดับสูงต่อไป ซึ่งควรได้รับการสนใจและเอาใจใส่เป็นพิเศษ แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาด้านนี้อย่างจริงจัง โดยเฉพาะในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ซึ่งมีรากฐานของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมานานกว่า 100 ปีมาแล้ว (มารติน ประทีป โกมลมาศ 2517:113) ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจต้องการศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้บริหารเกี่ยวกับการจัดการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เนื่องจากบุคคลดังกล่าวเป็นผู้เกี่ยวข้องและมีบทบาทในการทำให้เด็กนักเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไปในแนวทางที่พึงประสงค์ ดังนั้นข้อมูลที่ได้รับการศึกษาก็สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้บริหารเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ

ข้อตกลงเบื้องต้น

โรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ซึ่งจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษาทั้งหมด 35 โรงเรียน มีการปกครองร่วมกัน มีปรัชญาและนโยบายการจัดการศึกษาร่วมกัน จึงใช้หลักสูตรการสอน ซึ่งประกอบด้วยแผนการสอน หนังสือแบบเรียน และข้อสอบปลายภาคร่วมกันด้วย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทุกคนได้รับการฝึกฝนอบรมการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เป็นผู้จัดให้ ดังนั้นประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งได้แก่ ผู้ปกครอง ครูผู้สอน และผู้บริหารในโรงเรียนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ จึงสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ซึ่งมีลักษณะร่วมกันดังกล่าวได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของทางโรงเรียนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ และข้อเสนอแนะต่าง ๆ ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความคิดเห็นของผู้ปกครอง หมายถึง ความคิดเห็นของบิดา มารดา หรือผู้มีบุตรหลาน หรือเด็กในปกครองเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน การจัดการเรียนการสอนของครู และบทบาทการสนับสนุนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในปกครอง

ความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิดเห็นของครูที่ทำหน้าที่สอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในด้านหลักสูตร สภาพการเรียนการสอน ปัญหาที่เกิดขึ้น และข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา

ความคิดเห็นของผู้บริหาร หมายถึง ความคิดเห็นของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้จัดการ ผู้อำนวยการ หรือผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่บริหารงานด้านวิชาการ ปีการศึกษา 2530 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เกี่ยวกับนโยบายการบริหารหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในด้านการพัฒนาหลักสูตร การคัดเลือกครูผู้สอน การจัดเวลาในการเรียนการสอน และการจัดโครงการส่งเสริมการเรียนการสอน

โรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ หมายถึง โรงเรียนที่ปกครองโดยพระสงฆ์หรือนักบวชคาทอลิก ซึ่งอยู่ในความดูแลของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ มีขอบเขตการปกครองครอบคลุมถึง 11 จังหวัด ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นนทบุรี สมุทรปราการ ฉะเชิงเทรา สมุทรสาคร ปทุมธานี นครนายก อ่างทอง สุพรรณบุรี อยุธยา และนครปฐม โรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ กระจายอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ ดังกล่าวรวมทั้งสิ้น 37 โรงเรียน เป็นโรงเรียนที่จัดการสอนในระดับประถม 35 โรงเรียน และจัดการสอนในระดับอาชีวศึกษา 2 โรงเรียน ในการวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาเฉพาะโรงเรียนที่จัดการสอนในระดับประถมศึกษาทั้งหมด 35 โรงเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้า และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษ และหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ จากหนังสือ เอกสารการวิจัย จดหมายเหตุ เอกสารทางราชการ หลักสูตร และพระราชบัญญัติการประถมศึกษา
2. ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครอง ครูผู้สอน และผู้บริหารในการจัดการเรียนการสอน จากเอกสารการวิจัย หนังสือ บทความ หนังสือพิมพ์ วารสาร และวิทยานิพนธ์
3. ศึกษาประวัติความเป็นมาของโรงเรียนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ และการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ จากหนังสือ วารสาร และเอกสารการประชุมของฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ที่ได้จัดทำขึ้น
4. สัมภาษณ์ และศึกษาข้อคิดเห็นจากผู้ปกครอง ครูผู้สอน และผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสร้างเครื่องมือ

5. จัดทำเครื่องมือโดยผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ดังต่อไปนี้

- 5.1 แบบสอบถามประกอบด้วย
 - 5.1.1 แบบสอบถามผู้ปกครอง
 - 5.1.2 แบบสอบถามครูผู้สอน
- 5.2 แบบสัมภาษณ์ประกอบด้วย
 - 5.2.1 แบบสัมภาษณ์ผู้บริหาร
 - 5.2.2 แบบสัมภาษณ์ผู้ปกครอง

6. เก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยดำเนินการนำแบบสอบถามไปยังโรงเรียนต่าง ๆ ของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ และขอความร่วมมือให้ทางโรงเรียนแจกแบบสอบถามผู้ปกครองและแบบสอบถามครูผู้สอน พร้อมกันนั้นผู้วิจัยได้ขอคิดค่านัดเวลาที่สัมภาษณ์ผู้บริหารและผู้ปกครอง พร้อมทั้งเก็บแบบสอบถามทั้งหมดกลับคืนด้วยตนเอง

- 7. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากการสำรวจความคิดเห็นจากบุคคลทั้ง 3 ฝ่าย
- 8. สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

- 1. ได้ทราบความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้บริหารในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ
- 2. ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ปกครอง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และผู้บริหารในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปเสนอต่อแผนกวิชาการและการจัดอบรมของฝ่ายการศึกษาในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
- 3. ได้ข้อมูลที่เป็นพื้นฐานในการวิจัย ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในด้านอื่น ๆ ต่อไป